

Για το μήνα **ΑΥΓΟΥΣΤΟ 2020** προγραμματίστηκαν:
Οι Παρακλήσεις της Παναγίας θά γίνονται με τον έσπερινό στις 7 τό απόγευμα .

1/8/2020	ΣΑΒ.	Όσιον. Έλέσης τῆς ἐν Κυθήροις	Άγισμός	7 π.μ.
2/8/2020	ΚΥΡ.	Πρωτομάρτυρος & Αρχιδιακόνου Στεφάνου	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.
6/8/2020	ΠΕΜ.	ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.
9/8/2020	ΚΥΡ.	Άποστόλου Ματθίου.	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.
15/8/2020	ΣΑΒ.	Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.
16/8/2020	ΚΥΡ.	Τιμοθέου επισκ. Ευρίπου	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.
23/8/2020	ΚΥΡ.	Ειρηναίου Επισκ. Λουγδούνων	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.
29/8/2020	ΣΑΒ.	Αποτομή Κεφαλής Προφήτου Προδρόμου	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.
30/8/2020	ΚΥΡ.	Αλεξάνδρου, Ιωάννου πατριαρχ. Κων/λεως	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.

«Σημείωση»

Συχνά στο παρεκκλήσι μας τελούνται αγρυπνίες, Θεία Λειτουργία, ακολουθίες, & άλλες εκδηλώσεις οι οποίες δεν περιλαμβάνονται στο μηνιαίο προγραμματισμό μας. Όσοι επιθυμείτε να ενημερώνεστε γι αυτές με SMS, παρακαλούμε ζητήστε το.

ΙΕΡΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Έξομολόγηση γίνεται: Μόνο όταν μετά από τηλεφωνική συνεννόηση με τον έφημέριο καθοριστεί συγκεκριμένη μέρα καί ώρα. τηλ. **6934603304**

**«Ξεχάστε την τελειότητα,
 προτιμήστε την χαρά...»**

Τα βιβλία με συνταγές ευτυχίας δίνουν και παίρνουν σήμερα. Μία καινούργια ειδικότητα λαϊκού ψυχολόγου με τίτλο life-coach, ο προπονητής της ζωής, αναπτύσσεται στον δυτικό κόσμο, σημάδι της ανάγκης του ανθρώπου να ξεπεράσει τους σταυρούς της ζωής, είτε υπαρκτούς είτε φοβικούς, χωρίς να τους αντιμετωπίσει. Η ευτυχία δεν είναι κατάσταση, αλλά αίσθημα. Θετική ενέργεια, ανεβασμένη διάθεση, κοιλιακή αναπνοή και, φυσικά, διαλογισμός και yoga, ώστε ο νους να αδειάζει από τις σκέψεις, συνοδεύουν το πακέτο. Για να είναι κάποιος ευτυχισμένος, δεν χρειάζεται να είναι τέλειος. Σ' όποιον αρέσει, στο κάτω-κάτω. Αρκεί η χαρά.

Στην πίστη μας υπάρχει το “Δόξα τω Θεώ”. Υπάρχει η μετάνοια για όσα δεν μπορούμε να καταφέρουμε, η καινούργια αρχή. Υπάρχει η διάκριση των παθών μας και ο αγώνας για μεταμόρφωσή τους. Όλα αυτά όμως εντός της Εκκλησίας. Στην συνάντηση με τον πλησίον στο Σώμα του Χριστού. Στην παραίτηση από τη ατομική αυτάρκεια. Στην επίγνωση ότι τις ελλείψεις μας τις αναπληρώνει η χάρις του Πνεύματος. Ότι στους σταυρούς και στις δοκιμασίες μας είναι παρών ο Χριστός. Ότι η ευτυχία πηγάζει από την πορεία στην οδό της Βασιλείας. Ότι η αγάπη, ακόμη κι αν θέλει κόπο, ομορφαίνει την ζωή και γεννά χαρά. Ότι ακόμη και ο θάνατος, ο έσχατος εχθρός μας, έχει νικηθεί. Στην πίστη έχουμε παραιτηθεί εξ αρχής από την τελειότητα, διότι γνωρίζουμε πως αυτή είναι δωρεά του Θεού και συνίσταται στην υπέρβαση της αμαρτίας.

Ο κόσμος σήμερα, έχοντας αποτινάξει όπως πιστεύει τον ζυγό της πίστης και θεοποιώντας το “εγώ”, βάζοντας ως όριο της ύπαρξης τον θάνατο, προσπαθεί να δραπετεύσει από την αλήθεια μένοντας στον άνθρωπο ως άτομο. Από μένα εξαρτάται ο κόσμος, από μένα εξαρτάται η ζωή. Αν είμαι εγώ χαρούμενος, τότε όλα είναι καλά. Και βέβαια, οι άλλοι υπάρχουν για να υπηρετούν αυτήν την χαρά. Έτσι, από την μία κατασκευάζω έναν κόσμο σωματικά και ψυχικά στον οποίο όλα είναι χαρά, χωρίς να παλεύω να αλλάξω ούτε τον εαυτό μου ούτε την ζωή, και από την άλλη θέλω να αναγνωρίζομαι από τους άλλους ότι ξέρω να χαίρομαι και να ζω, αξιοποιώντας ό,τι μου δίδει ο πολιτισμός, χωρίς Θεό και άλλα τέτοια “ξεπερασμένα”.

Στην Εκκλησία υπάρχει ο πνευματικός πατέρας, ο οποίος δεν λειτουργεί ως life coach, αλλά ως χειραγωγός εις Χριστόν. Μας βοηθά, όχι με “μαντζούνια”, αλλά με αφετηρία την δική του πίστη και την δική του εμπειρία εν Χριστώ, να διακρίνουμε την αλήθεια, όχι για να φοβηθούμε, αλλά για να ελευθερωθούμε. Μας δείχνει τι μας χωρίζει από τον Χριστό και τον πλησίον και μας ωθεί μέσα από την πνευματική ζωή, την άσκηση, την αγάπη, κυρίως το μυστήριο της θείας Ευχαριστίας, να ζήσουμε την αυθεντική χαρά: αυτήν της κοινωνίας και της κοινότητας με τον Χριστό και τον πλησίον. Η ευτυχία είναι σε σχέση και όχι νοητικό ή σωματικό κατασκεύασμα. Και η ευτυχία έρχεται μέσα από την συγχώρεση για τις ατέλειες, όχι όμως μέσα από την δικαίωση γι’ αυτές.

Γι’ αυτό στην ζωή της πίστης η ευτυχία είναι δώρο και δεδομένο. Κάθε στιγμή είναι αποκάλυψή της στην καρδιά, όταν ντυνόμαστε τον Χριστό. Στην απόσταση που μας χωρίζει από τον κόσμο, αντιτάσσουμε την προσευχή και την επίγνωση της ταυτότητάς μας. Και “έχει ο Θεός”!

Ο Άγιος πρόσωπο του μέλλοντος ή και του παρόντος;

«Όσοι εις Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε» (Γαλ. 3, 27)

«Όσοι βαφτισθήκατε στο όνομα του Χριστού, έχετε ντυθεί τον Χριστό»

Χριστιανός σημαίνει όχι ένας καλός άνθρωπος, αλλά αυτός που έχει βαφτιστεί στο όνομα του Χριστού. Μία από τις πλάνες των καιρών μας είναι η ταύτιση της ηθικής με την πίστη. Η πίστη έχει και ηθικές διαστάσεις και προεκτάσεις, οι οποίες πηγάζουν από τις εντολές του Χριστού και του Ευαγγελίου. Οι εντολές αυτές όμως δεν μπορούν να θεαθούν άνευ της πίστης. Οι εντολές οριοθετούν τον τρόπο που η αλήθεια βιώνεται, καθώς και δείχνουν τι δεν είναι. Δεν μπορούν όμως να γίνουν αυτάρκεια άνευ της πίστεως και μάλιστα, άνευ της ενδύσεως του Χριστού. Ο σύγχρονος άνθρωπος αρκείται στην ηθική, στις καλές πράξεις, απογυμνώνοντας την προϋπόθεση της πίστης και των μυστηρίων που τη συνοδεύουν. «Είμαι καλός άνθρωπος, αν αισθανθώ ανάγκη πάω στην εκκλησία κι ανάβω το κερί μου, δεν πειράζω κανέναν», ακούμε συχνά. Άλλοτε πάλι ακούμε την φράση: «είμαι καλύτερος από όλους αυτούς που κοινωνάνε, κάνουν μεγάλους σταυρούς και μετάνοιες». Οι πολλοί κωφεύουν στο χτύπημα της καμπάνας. Αρνούνται το ξύπνημα της Κυριακής. Όταν είναι μεγάλες γιορτές, κοινωνούν για το καλό του χρόνου. Μένουν στο κοινωνικό περιεχόμενο του γάμου, της βάφτισης, της κηδείας, του μνημοσύνου. Και αισθάνονται αυτάρκεις μ' αυτόν τον τρόπο θέασης της πίστης.

Από αυτή τη στάση ζωής ξεκινά και ο τρόπος που οι περισσότεροι βλέπουν τους Αγίους. Ο άγιος είναι ένας υπερήρωας, η ζωή του οποίου δεν είναι για μας. Κυρίως όμως είναι ένας άνθρωπος που δεν έζησε την ζωή όπως εμείς θέλουμε να την ζήσουμε, αλλά προτίμησε να κάνει πράξη τις χριστιανικές εντολές, χάνοντας την κοσμική χαρά. Είναι καλός για να μεσιτεύει για μας, να κάνει θαύματα, να μας δείχνει την οδό της άλλης ζωής, δεν είναι όμως καλός για να μιμηθούμε όχι μόνο την ζωή του, κυρίως τον σκοπό του, που ήταν, είναι και θα είναι να ντυθεί τον Χριστό. Γι' αυτό και ο άγιος νικά την φύση μας, αλλά δεν είναι για την φύση μας. **Είναι πρόσωπο του μέλλοντος και όχι του παρόντος. Η εκκοσμικευμένη αντίληψη για την ζωή θεωρεί την σχέση με τον Χριστό ανυπέρβλητο εμπόδιο για να ζήσουμε την χαρά.**

Σ' αυτό συντελεί και μία τάση της εκκλησιαστικής πραγματικότητας η οποία μεταφέρει το μέλλον, την αιωνιότητα, στο παρόν με τρόπο που καταργεί την φυσική ροή της ζωής. Ενώ ο Χριστός είπε ότι η παρθενία και η αγαμία είναι δωρεά και δεν την ζητά από όλους τους ανθρώπους, εμείς αποθεώνουμε τον άγαμο βίο και αρνούμαστε να δούμε τον Χριστό πίσω από κάθε ανθρώπινη σχέση που πορεύεται κατά το θέλημά Του. Η αγιότητα όμως δεν έχει να κάνει γενικά με τον γάμο ή την αγαμία, αλλά με τον τίμιο γάμο και την τίμια παρθενία, δηλαδή με τον τρόπο που ο άνθρωπος ακολουθεί την κλήση του. Αν ο άνθρωπος βλέπει τον Χριστό στο πρόσωπο του κάθε συνανθρώπου του, ξεκινώντας από τους οικείους του, ή αν ο άνθρωπος χρησιμοποιεί είτε τον γάμο είτε την παρθενία για το σαρκίο του, για το συμφέρον του, για την δόξα του, για να καλύψει τα εσώτερα πάθη του, την φιλαυτία, τη φιληδονία, την φιλοδοξία,

την φιλοχρηματία, κάποτε και τις μειονεξίες του. Αν ο άνθρωπος πορεύεται ζητώντας να εξουσιάσει και όχι να ελευθερωθεί και να ελευθερώσει όσο δύναται, τότε η αγιότητα δεν είναι ούτε του παρόντος ούτε του μέλλοντος, αλλά ο άνθρωπος είτε φανακίζει τον εαυτό του είτε τους άλλους, μόνο και μόνο για το «εγώ» του. Ο κάθε δρόμος στην ζωή έχει τα θετικά και τις δυσκολίες του. Ανταποκρίνεται με διαφορετικό τρόπο στην κλήση του Θεού να αγαπούμε και να θυσιαζόμαστε. Η αιωνιότητα βεβαίως αφήνει πίσω το δίλημμα «γάμος ή παρθενία» και γίνεται κοινωνία του ανθρώπου με τον Χριστό και τον πλησίον, τον κάθε πλησίον, δηλαδή μία δωρεά αγιότητας που δεν κλείνεται σε σχήματα σχέσεων αυτού του χρόνου και βίου, αλλά μεταμορφώνει την ύπαρξη κατά πάντα και διά πάντα σε θεωμένη ύπαρξη.

Αυτή είναι και η οδός της πίστης εν τη Εκκλησία. Γι' αυτό και όταν τιμούμε αγίους, όπως η αγία Παρασκευή και ο άγιος Παντελεήμονας, δεν τους τιμούμε ως ηθικά πρότυπα για την παρθενία ή την αντίστασή τους στην εξουσία ή το αφιλοκερδές και την ανιδιοτέλεια, το ανάργυρόν τους, αλλά διότι πρώτα βαπτίσθηκαν εις Χριστόν, ντύθηκαν τον Χριστό και όλα τα άλλα προστέθηκαν κατά τα χαρίσματά τους και την κλήση τους. Αν ξεχάσουμε τον Χριστό, τότε δεν υπάρχει αγιότητα. Αν ξεχάσουμε την Εκκλησία και την ζωή της, τότε τα πρόσωπα αυτά θα είχαν χαθεί διά παντός, διότι καλοί άνθρωποι υπήρξαν πολλοί στην ιστορία, μνήμη τους όμως δεν έχουμε. Η αγιότητα αναδεικνύει την διαφορετικότητα, την ετερότητα του ανθρώπινου προσώπου και διασώζει την μνήμη του εις τον αιώνα.

Την ίδια στιγμή, η ένδυση του Χριστού δίνει μία μεγάλη δύναμη στον άνθρωπο: το να πιστεύει όχι στο μέλλον, αλλά να ξεκινά το μέλλον από το παρόν διά της πίστεως. Είναι παρών ο Χριστός σήμερα. Ακούει την φωνή του ανθρώπου που τον ντύθηκε και θέλει να κρατά το ρούχο του βαπτίσματος ως δώρο αναφαίρετο. Ακόμη κι αν τα πάθη το κουρελιάζουν, ακόμα κι αν η ηθική μας κατάσταση ρυπαίνει, ο Χριστός μας δέχεται εφόσον παραμένουμε πιστοί στο βάπτισμα και στην χάρη Του. Μας ξαναράβει και μας καθαρίζει το ένδυμα και μας δίνει την δωρεά της αγιότητας όχι ως επιβράβευση, αλλά ως άφεση.

Η Εκκλησία μας δείχνει την αγιότητα ως παρόν και μέλλον. Ζητά από μας να έχουμε συναίσθηση ότι ο Χριστός είναι το παν. Και μας βεβαιώνει διά των αγίων της ότι δεν είμαστε μόνοι μας. Να παλέψουμε να ζήσουμε την πίστη, να μην αφήσουμε τις εντολές, να νικήσουμε το εκκοσμικευμένο ήθος ενός ατομοκεντρισμού χωρίς Εκκλησία και χωρίς Χριστό, ως δικαιολογία για τα πάθη μας. Και οι Άγιοι μας δεν θα μας αφήσουν!

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας themistoklismourtzanos.blogspot.com